

Hồi thứ 65

Hồ Lang mạo hiểm đoạt hài nhi

Nên biết nếu bọn võ sĩ đến vây bắt Hồ Phi nhất định phải đông người . Chỉ mấy tay cao thủ là ẩn thân không lộ tông tích . Số người mà đông đảo thì có thể nghe hơi thở cũng biết .

Hồ Phi thấy địch nhân không nhiều mới hơi yên dạ .

Bỗng thấy ánh sáng lay động ngoài cửa sổ . Điểm tiểu nhị cầm cây đèn nến đưa vào nói :

- Quân gia ! Đây cũng có một vị quân gia muốn gặp lão nhân gia .

Hồ Phi xoay mình chuồn qua cửa sổ vào phòng hạ xuống không một tiếng động đáp :

- Mời y vào đây .

Điểm tiểu nhị đẩy cửa phòng bước vào , đặt cây nến xuống bàn cười hỏi :

- Vị quân gia kia đã tỉnh rượu chưa ? Nếu chưa thì nên mời lão nhân gia uống tỉnh tửu thang .

Hồ Phi đáp :

- Không cần .

Nhãn quang chàng nhìn thẳng vào mặt vệ sĩ đi sau điểm tiểu nhị .

Tên vệ sĩ này lối ngoài bốn chục tuổi , khuôn mặt trái dưa mà ngăm ngăm đen . Gã vẫn điềm nhiên không lộ vẻ gì .

Hồ Phi nghĩ thầm :

- Tay này dẻo dẹo đây ! Một mình hấn vào phòng ta mà không lộ vẻ sợ hãi chút nào . Chẳng lẽ quả hấn bản lĩnh hơn người chẳng coi ta vào đâu ?

Bỗng nghe vệ sĩ hỏi :

- Phải chăng vị này là Trương đại ca ? Bọn tiểu đệ chưa từng gặp mặt nhau . Tiểu đệ là Nhâm Thông Võ làm đương sai ở đệ tứ đội .

Hồ Phi đáp :

- Té ra là Nhâm đại ca ! Hân hạnh ! Hân hạnh ! Bọn mình đông người quá thành ra tiểu đệ ít khi được thân cận với Nhâm đại ca .

Nhâm Thông Võ nói :

- Đúng thế ! Thượng cấp có công vụ truyền xuống kêu tiểu đệ đưa tới cho Trương đại ca .

Hắn nói rồi lấy đạo công văn bên trong mình ra .

Hồ Phi đón lấy coi thấy góc bên trái công văn có in dấu " Bình Vệ Chính Đường " bằng chữ đỏ . Ngoài phong bì đề " Lập tức giao cho Trương Hắc ở An Viên khách điểm , không được chậm trễ " .

Hồ Phi lần trước đã mắc bẫy ở Phúc phủ , hai tay chàng bị thương vì cái hộp gấm . Lần này chàng rút kinh nghiệm không mở công văn ra ngay , chàng cẩn thận bóp nắn phong thơ không thấy có gì khả nghi mới mở phong bì rút ra một tờ giấy trắng . Chàng giơ vào tước cây nến để coi , trong lòng không khỏi kinh nhi .

Nguyên trên mặt giấy không có chữ nào . Đó là tám họa đồ nét bút thô sơ . Trong đó vẽ con quỷ chết treo đang trỏ tay ra hiệu để cố gắng khuyên một người teo cổ lên xà nhà .

Nguyên thời bấy giờ lòng người mê tín dị đoan . Nếu có người treo cổ tự tử chết rồi sẽ biến thành quỷ . Con quỷ này tìm trăm phương ngàn kế để dẫn dụ người khác biến thành quỷ thế chân cho nó . Có thể nó mới đi đầu thai làm kiếp khác được . Kẻ chết sau kêu bằng Thế tử quỷ . Thuyết này tuy hoang đường như người đương thời đều cả .

Hồ Phi ngưng thần , ngẫm nghĩ , chàng động tâm hỏi :

- Nhâm đại ca ! Bữa nay đại ca có phiền canh ở trong phủ Phúc đại soái không ?

Nhâm Thông Võ đáp :

- Có đấy ! Tiểu đệ phải đi đây .

Hắn nói rồi trở gót toan đi .

Hồ Phi gọi giựt lại :

- Nhâm đại ca hãy khoan ! Đạo công văn này của ai đưa cho Nhâm đại ca ?

Nhâm Thông Võ đáp :

- Lâm đội trưởng sai tiểu đệ đưa tới .

Bây giờ Hồ Phi mới hiểu rõ : Nguyên Ưng Thiết Ngạc tự mình không quyết định được liền bàn với đại sư ca Chu Thiết Tiêu .

Chu Thiết Tiêu còn nhớ tới ơn Hồ Phi đã chấp chân và trả thẻ bài liền nghĩ ra kế này . Lão không muốn để Ưng Thiết Ngạc mạo hiểm liền xoay sở cho tên " Thế tử quỷ " đi dùm . Cha này sẽ dẫn Hồ Phi tiến vào Phúc phủ . Thế là bất luận thành công hay thất bại cũng không can thiệp gì đến sư huynh sư đệ bọn lão . Vì thế mà trên phong thơ không thụ danh cũng lưu một bút tích gì để phòng ngừa vạn nhất cơ sự bại lộ cũng không dính đến bọn họ .

Đạo công văn này Chu Thiết Tiêu đã kẹp vào tập công văn của Lâm đội trưởng ở đội thứ tư . Công văn chuyển qua mấy chỗ không ai hiểu tự đâu phát ra .

Lâm đội trưởng thấy là công sự của " Bình Bộ Chính Đường " không dám chậm trễ , lập tức sai người đi tới .

Chu Thiết Tiêu đã biết bọn vệ sĩ ở tam đội đêm nay phải canh phòng ở Phúc phủ thì bất luận Lâm đội trưởng phái ai đến đưa thơ, Hồ Phi đều có thể theo y tiến vào.

Tuy Hồ Phi không biết rõ mọi chi tiết này nhưng cũng đoán được tám, chín phần. Chàng cười thầm lại khen Chu Thiết Tiêu là tay lão gian cực hoạt. Lão đã ở kinh sư mấy chục năm, quả nhiên hành động khác người thường. Dù sao Hồ Phi cũng cảm kích tấm lòng tốt của lão.

Chàng liền nói:

- Có thượng lệnh phái tiểu đệ theo Nhâm đại ca vào phủ canh gác.

Rồi chàng lại chửi bâng quơ:

- Con mẹ nó! Đã tưởng nay đến lượt mình nghỉ, ai ngờ nửa đêm còn kêu đi.

Nhâm Thông Võ cười nói:

- Trong phủ đại soái xảy vụ thích khách lên vào khiến hết thầy chúng ta đều thêm phần cực nhọc. Hay ở chỗ được ban thưởng cũng khá.

Hồ Phi cười đáp:

- Lúc quay về lãnh được món tiền cơm, tiểu đệ xin làm chủ mời đại ca đến Tự Anh Lâu vui chơi một bữa. Nhâm đại ca! Đại ca hiếu tử, hiếu đố hay là hiếu sắc?

Nhâm THÔNG VO cười khanh khách:

- Cả bốn món tử, sắc, tài, khí, tiểu đệ đều ưa hết.

Hồ Phi vỗ vai hấn ra chiều thân thiết cười nói:

- Nếu vậy chúng ta ý hợp tâm đầu, chỉ đáng tiếc gặp nhau muộn quá. Tiểu nhị! Tiểu nhị! mau lấy rượu lại đây!

Nhâm THÔNG VO ngân ngữ nói:

- Đêm nay phải làm đương sai nếu đội trưởng mà biết chúng ta uống rượu, e có điều bất tiện.

Hồ Phi khẽ đáp:

- Bọn mình uống mấy chung chơi. Đội trưởng biết thế nào được?

Điểm tiểu nhị đem rượu vào. Đêm khuya chẳng có gì nhắm, gã đành thái một đĩa thịt bò khô.

Hồ Phi cùng Nhâm Thông Võ mỗi người uống ba chung. Chàng liệng hai lạng bạc xuống bàn nói:

- Còn thừa ta thưởng cho người.

Điểm tiểu nhị cả mừng, toan tạ ơn lượm lấy thì Nhâm Thông Võ đã cướp trước. Hấn cười nói:

- Trương đại ca! Vụ này bất tất phải rộng rãi quá. Chúng ta làm đương sai ở Phúc đại soái thì uống mấy chung rượu làm gì mà phải trả tiền? Đi thôi! Gần đến giờ rồi!

Tay trái hấn nắm Hồ Phi kéo đi, tay mặt cầm đỉnh bạc nhét vào túi.

Điểm tiểu nhị ngó thấy tức đây ruột mà không dám nói.

Nên biết bọn vệ sĩ ở phủ Phúc Khang An mặc sức hoành hành tại Bắc Kinh . Chúng coi hát cợt , uống rượu quít là chuyện bình thường . Dù tiện tay chúng có lấy vật gì ở trong tiệm thì bọn tiểu bách tính cũng chẳng dám lên tiếng .

Hồ Phi cười hề hề bụng bảo dạ :

- Thằng cha này đã tham tiền tài thì dễ đối xử lắm .

Hai ngwoif dất nhau ra khỏi tiệm . Bống nghe trên nóc nhà có tiếng khê động lạch cạch . Tuy thanh âm rất nhỏ nhưng cũng lọt vào tai Hồ Phi . Chàng biết chuyện là liên bảo Nhâm THÔNG VÕ :

- Nhâm đại ca ! Tiểu đệ còn quên cái này . Xin đại ca chờ một chút .

Chàng xoay mình về phòng . Trong đêm tối chàng ngó thấy bóng người nhỏ bé gầy nhom vượt cửa sổ ra ngoài , thân pháp cực kỳ thần tốc . Coi hình dạng phảng phất như người đã tử đấu với Viên Tử Y chiều hôm qua . Chính là Chu Thiết Tiêu .

Hồ Phi rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Lão vào phòng mình làm chi ?

Chàng trầm ngâm một chút rồi nở mùng đặt tay vào mũi Trương Hắc , quả nhiên hần đã ngừng thở . Chu Thiết Tiêu điểm huyết cho hần chết rồi . Chàng kinh tâm tự nghĩ :

- Tâm tư lão Chu gia quả là thâm mật mà hạ thủ rất tàn độc . Nếu hần không trừ khử Trương Hắc thì cơ quan của bọn sư huynh sư đệ nhà lão tất bị bại lộ . Không ngờ chân mình vừa bước ra khỏi cửa , lão liền lập tức hạ thủ trong chớp mắt .

Biến diễn này càng khiến chàng yên tâm vì chàng hiểu rõ Chu Thiết Tiêu đối với mình một lòng thành thực , quyết không phải dẫn dụ mình tiến vào Phúc phủ rồi sai người vây đánh .

Chàng liền xoay Trương Hắc quay mặt vào trong , đắp chăn lên tử tế rồi mới ra khỏi phòng chạy theo Nhâm THÔNG VÕ nói :

- Nhâm đại ca ! Làm phiền đại ca phải chờ đợi . Chúng ta đi thôi .

Nhâm THÔNG VÕ đáp :

- Cùng anh em mình cả . Trương đại ca hà tất phải khách sáo ?

Hai người sóng vai ra đi một cách đường hoàng tiến về phủ Phúc Khang An .

Trước cửa Phúc phủ có hơn chục tên vệ sĩ đứng gác . Quả nhiên cách phòng vệ nghiêm mật hơn bữa trước .

Hồ Phi theo chân Nhâm THÔNG VÕ vừa tới cổng phủ thì một tên tiểu đội trưởng hô :

- Uy chấn ...

Nhâm THÔNG VÕ hô theo :

- ... tứ hải !

Tên tiểu đội trưởng gật đầu nói :

- Đêm nay anh em phải thận trọng hơn .

Nhâm Thông Võ đáp :

- Cái đó lại còn phải nói .

Hồ Phi hỏi :

- Thừa tiểu đội trưởng ! Đêm nay đội trưởng liệu có thích khách vào phủ không ?

Đội trưởng cười đáp :

- Trừ phi chúng nuốt mật báo , ăn gan hổ thì mới dám vào .

Hồ Phi cười khanh khách tiến vào cổng lớn .

Vào sâu một quãng lại chạm trán một tiểu đội vệ sĩ đứng gác . Tên đội trưởng khẽ hô khẩu lệnh :

- Uy chấn

Nhâm Thông Võ hô theo :

- ... tuyết thành .

Tiểu đội trưởng lại hỏi :

- Nhâm Thông Võ ! Người này lạ mặt quá , hấn là ai ?

Nhâm Thông Võ đáp :

- Đây là Trương đại ca ở đệ tam đội . Đội trưởng chưa gặp qua ư ?

Tiểu đội trưởng " ồ " một tiếng rồi nói :

- Bộ râu của y coi hay quá !

Hai người rẽ qua mé tả , xuyên qua hai tầng cửa ngách vào đến vườn hoa . Đến cửa vườn lại gặp một tiểu đội vệ sĩ . Khẩu hiệu đây là Uy chấn ... thiên thu .

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Nếu mình không đi theo Nhâm Thông Võ thì dù có vào được cổng lớn rồi cũng không thể ua được hai cửa này . Hoặc giả ta thám thính được khẩu hiệu " Uy chấn tứ hải " cũng không ngờ mỗi tầng cửa lại biến đổi khẩu lệnh khác nhau .

Tiến vào vườn hoa , Hồ Phi đã thuộc đường lối . Chàng nghĩ đêm dài sinh lảm chuyện , sớm hạ thủ là hơn , làm cho Mã Xuân Hoa yên tâm sớm khắc nào hay khắc nấy .

Rồi chàng lảm bảm :

- Nhị muội thấy ta đi lâu không về chắc cũng đoán biết ta vào Phúc phủ và nhất định cô lo lắng vô cùng .

Chàng liền bước mau đi về phía phòng viện của mẫu thân Phúc Khang An .

Nhâm Thông Võ lấy làm kỳ hỏi :

- Trương đại ca ! Đại ca đi đâu đấy ?

Hồ Phi đáp :

- Lệnh trên phái tiểu đệ đến bảo vệ Thái phu nhân và dặn kỹ không được làm kinh động lão nhân gia . Nhâm đại ca chưa biết ư ?

Nhâm Thông Võ nói :

- Té ra là thế .

Giữa lúc ấy , hai tên vệ sĩ đi tuần lặn lẽ tới . Gã mé tả quát :

- Báo danh đi !

Nhâm Thông Võ đáp :

- Đệ tứ đội Nhâm Thông Võ .

Hồ Phi nói theo :

- Đệ tam đội Trương Hắc .

Người kia " ủa " lên một tiếng , tay cầm chuôi dao quá hỏi :

- Sao ? Người là ai ?

Hồ Phi trong lòng hồi hộp . Chàng biết gã này đã quen Trương Hắc , sự tình bại lộ rồi .

Chàng liền ghé vào tai gã khẽ nói :

- Tại hạ là Hồ Phi .

Người kia khiếp sợ đến thộn mặt ra , chân tay luống cuống .

Hồ Phi liền phóng chỉ điểm huyết gã , lại huých khuỷu tay đánh vào huyết đạo tên vệ sĩ kia .

Nhâm Thông Võ bở vĩa áp úng hỏi :

- Đại ca ... đại ca ... làm gì vậy ?

Hồ Phi lạnh lùng đáp :

- Bậc đại trượng phu đi không đổi họ , ngôi chẳng đổi tên . Tại hạ là Hồ Phi .

Chàng vừa nói vừa liệng hai tên vệ sĩ bị điểm huyết vào bụi hoa .

Nhâm Thông Võ hít một hơi chân khí rút yêu dao đánh soạt một tiếng .

Hồ Phi cười hỏi :

- Ai cũng trông thấy đại ca dẫn tiểu đệ vào phủ . đại ca có la lên cũng chẳng được ích gì ? Chỉ bằng cứ ngoan ngoãn và lẳng lặng đi theo tại hạ là hơn .

Nhâm Thông Võ vừa kinh hãi , vừa khiếp sợ không biết nói sao .

Hồ Phi lại nói :

- Đại ca muốn bình yên thì đi theo tại hạ .

Lúc này Nham Thông Võ lục thân vô chủ đành riu riu theo sau Hồ Phi , Hấn nhìn thấy chàng chỉ cất tay , thúc khuỷu một cái đã đánh ngã được hai tên vệ sĩ b võ công cao thâm hơn mình . Nếu hấn động thủ nhất định không toàn tánh mạng , Hấn chỉ mong chàng đừng gây chuyện náo loạn để khỏi liên lụy đến hấn . Nhưng Hồ Phi đã vào phủ có lý nào lại không gây cuộc náo loạn ? Nhâm Thông Võ có ý nghĩ ngây ngô như vậy là để tự an ủi mình mà thôi .

Hồ Phi rảo bước đi tới ngoài nhà tướng quốc phu nhân , lại thấy bảy , tám tên vệ sĩ đứng canh cả . Nếu chàng sấn lại chưa chắc đã hạ ngay được bọn vệ sĩ . Chàng động tâm đi quanh đến mé bên tòa nhà rồi lớn tiếng quát :

- Nhâm Thông Võ ! Người định làm gì thế này ? Người sấn vào nhà Thái phu nhân định tạo phản chăng ?

Chàng quát câu này khiến Nhâm Thông Võ càng ngỡ ngác , miệng ấp úng

:

- Tiểu nhân ... tiểu nhân ...

Hồ Phỉ lại quát :

- Dừng vớ lại ngay ! Người mưu đồ phản nghịch rồi .

Bọn vệ sĩ nghe chàng quát tháo giật mình kinh hãi , hối hả chạy tới .

Hồ Phỉ đưa bàn tay đặt vào lưng Nhâm Thông Võ đẩy mạnh một cái . Tấm thân to lớn của hắn đập vào cửa sổ đánh " bình " một tiếng . Lập tức gỗ vụn bay ra tới tấp .

Hồ Phỉ lại hô :

- Bắt lấy nó ! Bắt lấy nó !

Bọn vệ sĩ kéo ùa tới trước nhà Nhâm Thông Võ .

Hồ Phỉ lại hô lớn :

- Đừng làm kinh động Thái phu nhân ! Tên phản tặc này quả là lớn mật .

Chàng vừa hô vừa xông vào phòng .

Thái phu nhân hai tay dắt hai đứa nhỏ kinh hãi hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Hai đứa nhỏ đang gào khóc , la gọi :

Má má ! Má má ! Hải nhi đi với má má kia .

Hồ Phỉ chạy vào nói :

- Có thích khách ! Có thích khách ! Tiểu nhân bảo vệ Thái phu nhân cùng hại vị công tử ra đi .

Thái Phu Nhân là người từng trải , mặt run lên nhưng trong lòng ngờ vực quát hỏi :

- Người là ai ? Thích khách đâu ?

Hồ Phỉ không dám chần chừ , trong lòng tức giận mặt mày dạn dày định giết chết Mã Xuân Hoa liền xông lại , xoay tay phóng chưởng đánh liền .

Thái Phu nhân địa vị cao sang , chồng làm tướng quốc , mặt mày là tình nhân của đương Kim Hoàng đế , ba con mặt đều làm đến thượng thư . Hai con dâu cũng là công chúa lá ngọc cành vàng . Suốt đời mặt chưa từng bị nhục nhã thế này bao giờ .

Hồ Phỉ tuy biết lòng mặt mày dạn dày chẳng kém gì quân đại gian ác nhưng dù sao mặt cũng là đàn bà già nua , không muốn giết mặt nên phát chưởng của chàng chỉ vận có một thành khí lực . Tuy nhiên mặt bên phải mặt cũng sưng vù lên , lại rụng hai cái răng . Mặt vừa kinh hãi vừa phân nộ cơ hồ ngất xỉu .

Hồ Phỉ cúi xuống bảo hai đứa nhỏ :

- Ta đưa các cháu về với má má . Má má đang nhớ các cháu lắm .

Hai đứa nhỏ sung sướng vươn tay để Hồ Phỉ bế về với mẫu thân .

Hồ Phỉ tay trái bồng hai đứa nhỏ lên thì giữa lúc ấy hai tên vệ sĩ tiến vào nhà . Chàng xoay chuyển ý nghĩ : Nếu không nắm giữ tánh mạng của Thái Phu nhân thì khó bề thoát thân được .

Tay mặt chàng liền nắm lấy cổ áo Thái Phu nhân , miệng lớn tiếng quát :

- Thái Phu nhân ở trong tay ta . Các người mà sấn vào là ta cho chết ráo .

Chàng nói rồi rảo bước xông lại .

Lúc này mấy tên vệ sĩ đã bắt được Nhâm Thông Võ . Chúng gương mắt lên nhìn Hồ Phỉ một tay bồng hai đứa nhỏ , một tay lôi Thái phu nhân chạy thẳng ra ngoài .

Bọn vệ sĩ bnement chuột sợ đồ võ không dám tiến lại động thủ ,Mã Xuân Hoa chỉ hò hét om sòm và đuổi cách xa Hồ Phỉ chừng bốn , năm thước .

Hồ Phỉ ngấm ngầm kêu khổ vì chàng thấy bốn mặt đã đông vệ sĩ . Chàng đem, theo một già hai trẻ dùng dằng mãi thế này biết bao giờ cho thoát thân ? Địch nhân vẫn ứ kỵ không dám tiến vào nhưng giả tử chúng lớn mật xông tới thì chàng cũng chẳng thể đánh chết Thái phu nhân được .

Hồ Phỉ không biết làm cách nào đành rảo bước tiến về phía trước nhưng hai bên thành thế dằng co . Bọn vệ sĩ không dám xông vào động thủ nhưng thủy chung Hồ Phỉ vẫn không thoát khỏi vòng nguy hiểm .

Chàng đã gạt bỏ tính mệnh sang một bên , bước từng bước tới đâu hay đó nhưng bốn bề vang lên tiếng truyền lệnh cùng tiếng người la ó , chàng lại một tay ôm trẻ , một tay dắt fía , không đi mau được đành lần vào bóng tối mà chạy .

Giữa lúc ấy bỗng thấy mé tả ánh lửa lập lòe . Có người lớn tiếng hô :

- Thích khách định hành thích Công chúa . Chúng còn định đốt chết Công chúa nữa ! Chúng định đốt chết Công chúa .

Hồ Phỉ sững sốt , chàng nghe rõ thanh âm Chu Thiết Tiêu . Lại thấy khói lửa dày đặc từ dãy nhà mé tả bốc lên không .

Công chúa là ái nữ của Càn Long Hoàng đế . Nếu để sơ sót thì bao nhiêu vệ sĩ ở phủ Phúc Khang An đều bị tử tội .

Lại nghe Chu Thiết Tiêu hô :

- Hết thấy đến cứu hỏa cho mau . Đừng để tổn thương đến Công chúa . Ta phải đi cứu Thái phu nhân .

Chu Thiết Tiêu là một thủ hạ rất có uy tín của Phúc Khang An . Bọn vệ sĩ đang kinh hoàng thất thố nghe lão gọi uy nghiêm đều ào ào kéo đến chỗ ở của Công chúa .

Hồ Phỉ đã biết đây là kế Diệt Hồ Ly Sơn để mình thoát nạn , trong lòng xiết bao cảm kích .

Lại thấy Chu Thiết Tiêu hăm hở chạy tới vùng dao chém liền .

Hồ Phỉ lạng người sang bên né tránh đồng thời đẩy Thái phu nhân về phía lão .

Chu Thiết Tiêu đỡ Thái phu nhân dậy cõng lên lưng .

Hồ Phi một tay bồng hai đứa nhỏ , chân chạy thật nhanh .

Lại nghe Chu Thiết Tiêu đề khí hô hoán :

- Bọn thích khách rất đông ! Các người đâu đứng yên đó để bảo vệ Phúc đại soái và hai vị Công chúa . Chớ có nhốn nháo chạy đi mà trúng kế Diệt Hồ Ly Sơn .

Bọn vệ sĩ nghe đến bốn chữ " Diệt Hồ Ly Sơn " đều run lên không dám rượt theo nữa .

Hồ Phi chạy nhanh vào vườn hoa ở cổng sau . Chàng vượt tường ra ngoài nhưng vẫn ngấm ngấm kêu khổ vì thấy hai mặt Đông Tây đầy vệ sĩ .

Chàng bồng hai đứa nhỏ vượt qua khu đất chạy vào trong ngõ hẻm .

Bọn vệ sĩ hô hoán không ngớt :

- Bắt thích khách ! Bắt thích khách !

Chúng vừa hô vừa chạy theo .

Hồ Phi chạy hết ngõ hẻm chuyển tới một đường ngang bỗng thấy một cỗ xe lừa đứng ngay giữa đường ở phía trước .

Hồ Phi nhảy lên xe, lớn tiếng :

- Chạy lẹ đi ! Chạy lẹ đi ! Ta sẽ trọng thưởng cho .

Trên cỗ phu xe hai người ngồi sóng vai . Mé hữu là một hán tử thân hình ốm nhất nghe tiếng Hồ Phi la liền giật cương gia roi cho lừa kéo xe chạy .